

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1979	Τοῦ ἁγ. ἀποστόλου Φιλίππου Δευτέρα 14 Νοεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἀπόστολος Φίλιππος

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐορτάζει τὴ **μνήμη ἑνὸς ἁγίου**, τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου.

Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ αἰῶνος μας δὲν ἔχουν δυστυχῶς ἐνδιαφέρον νὰ μάθουν **ποιοὶ εἶνε οἱ ἅγιοι** ποὺ γιορτάζουν κάθε μέρα. Μοιάζουμε σὰν ἐκεῖνα τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ πιάνουν στὰ χέρια τους ἕνα βιβλίον γεμάτο εἰκόνες, τὸ ξεφυλλίζουν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ διαβάσουν τὰ γράμματά του. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· ἔχουμε στὰ χέρια μας τὸ μηνολόγιον μὲ τὶς ἐορτὲς τῶν ἁγίων, ἕνα βιβλίον μὲ 365 ὥραϊες εἰκόνες, ξεφυλλίζουμε κάθε μέρα τὸν ἡμεροδείκτη, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε τί ἦταν κάθε ἅγιος ποὺ γιορτάζει.

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ ἅγιος Φίλιππος; Μήπως ἦταν κανένας βασιλιάς, στρατηγός, πλούσιος, ἰσχυρὸς τοῦ κόσμου, ἐπιστήμονας; Ὁχι. Ἦταν ἕνας φτωχὸς καὶ ἄσημος **ψαράς**. Καταγόταν ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Γαλιλαίας στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος ποὺ ὠνομαζόταν Βηθσαϊδὰ. Ἀπὸ ἐκεῖ κατάγονταν καὶ ἄλλοι δύο φίλοι του ψαράδες, ὁ Ἄνδρέας καὶ ὁ Πέτρος.

Ὁ Φίλιππος προσπαθοῦσε νὰ ζήσει ἀπὸ τὴ δουλειά του. Ἐν τούτοις στὴν καρδιὰ αὐτοῦ τοῦ ψαῖ ὑπῆρχαν εὐγενὴ καὶ μεγάλα ἰδανικά. Ζοῦσε σεμνὰ καὶ μὲ παρθενία. Ζητοῦσε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, **διψοῦσε τὴ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν**. Γι' αὐτό, μόλις τελείωνε τὴ δουλειά του, ἔσερνε τὰ δίχτυα καὶ γύριζε στὸ σπίτι, δὲν ἔπεφτε ἔτσι νὰ κοιμηθῇ· καθόταν νύχτες καὶ διάβαζε τὸ νόμον τοῦ Κυρίου, τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸν εὗρισκε ἔτσι ἡ αὐγὴ καὶ συχνὰ τὰ μάτια του βούρκωναν.

Ἔβλεπε, ὅτι ὁ κόσμος παραβαίνει τὸ νόμον τοῦ Θεοῦ, κατρακυλάει στὸ κακό, κατήντησε Σόδομα καὶ Γόμορρα· τί ἄλλο εἶχε νὰ περιμένῃ παρὰ τὴν **ὀργὴν τοῦ Θεοῦ**, ἕνα νέο κατακλισμὸ ἢ ν' ἀνοίξουν πάλιν τὰ οὐράνια καὶ νὰ πέσῃ στὴν ἀμαρτωλὴ γῆ φωτιὰ καὶ θειάφι.

Διαβάζοντας ὁμως πάλιν τὴν Παλαιὰ Διαθήκην

ἔβλεπε κ' ἕνα οὐράνιον τόξον νὰ διασχίζει τοὺς αἰῶνες, κι αὐτὸ ἔδινε τὴν **ἐλπίδα** ὅτι ὁ κόσμος δὲν θὰ καταστραφῇ. Οἱ προφῆτες ἔλεγαν, ὅτι **θὰ ἔρθῃ κάποιος νὰ σώσῃ τὸν κόσμον**· ὄχι ἄγγελος, ὄχι ἄνθρωπος, ὄχι φιλόσοφος, ὄχι κάποιον ἄλλο ἔκτακτο γεγονός, ἀλλ' αὐτὸ τὸ μέγα θαῦμα ποὺ θὰ γιορτάσουμε ὕστερα ἀπὸ 40 μέρες, ἀφοῦ μπήκαμε στὸ Σαρανταήμερον. Ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου εἶνε **ἡ γέννησι τοῦ Σωτῆρος**.

Ἦλπιζε λοιπὸν ὁ Φίλιππος. Καὶ ἔτσι, ὅταν ἀνέτειλε τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεὲμ καὶ βγήκε κατόπιν ὁ Χριστὸς στὸ δημόσιον ἔργον του ἀνὰ τὴν Παλαιστίνην, **ἡ ψυχὴ τοῦ Φιλίππου βρέθηκε προετοιμασμένη**· σὰν τὸ χωράφι ποὺ ἔχει σκαφτῆ βαθεῖα, πετάχτηκαν ἔξω ὅλα τ' ἀγκάθια κι ὁ σπόρος πέφτει καὶ φυτρώνει, ἔτσι καὶ σ' αὐτὸν ἔπεσε ὁ οὐράνιος σπόρος· καὶ ἔπιασε καλά.

Δὲν ἄκουσε αὐτὸς πολλὰ κηρύγματα, σὰν ἐμᾶς ποὺ ἀκοῦμε τόσα καὶ τίποτα δὲν ἐφαρμόζουμε. Μιὰ μέρα, καθὼς περπατοῦσε, ἄκουσε μιὰ φωνή, δυὸ λέξεις μόνο· «**Ἀκολούθει μοι**» (Ἰω. 1,44). Κι αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις ἔφτασαν ν' ἀγγίξουν βαθεῖα τὴν ψυχὴν του. Ὅπως ὁ μαγνήτης ἐλκίζει τὰ μέταλλα, ἔτσι ὁ ὑπέρθεος μαγνήτης, ὁ Χριστὸς, εἴλκυσε τὴν εὐγενικὴν ψυχὴν τοῦ Φιλίππου. Κι ἀπὸ τότε δὲν χωρίστηκε πιά ἀπὸ αὐτόν. Ἄφησε τὰ πάντα καὶ **τὸν ἀκολούθησε παντοῦ**.

Ὅταν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ οἱ μαθηταὶ ἔλαβαν τὴν ἐντολὴν νὰ σκορπιστοῦν στὸν κόσμον γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον, τότε καὶ ὁ Φίλιππος πῆρε τὸ ἀποστολικὸ ῥάβδι κι ἀφοῦ πέρασε τὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης πῆγε **σὲ διάφορα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας** γιὰ νὰ κηρύξῃ. Εἶχε μαζί του σύντροφο τὸν ἀπόστολον Βαρθολομαῖον καὶ τὴν ἀδελφὴν του τὴν Μαριάμνη· οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀποτέλεσαν ἕνα μικρὸ ἱεραποστολικὸ ὄμιλον ποὺ περιώδευε ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν.

Οἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας λένε, ὅτι ὁ Φίλιππος ἔφτασε καὶ **στὴν Ἀθήνα** ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπόστολον Παῦλον. Πῆγε καὶ στάθηκε

στο μέρος εκείνο κάτω από την Ἀκρόπολι, κοντά στην παλαιά ἀγορά, ἐκεῖ πού εἶνε τώρα ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου πού ἐορτάζει σήμε-
ρα. Ἀλλὰ ἡ ἐνδυμασία του, ἡ προφορά του, οἱ λόγοι του δὲν ἔκαναν ἐντύπωσι στοὺς φιλοσό-
φους ἐκείνους. Αὐτοί, οἱ ἐπικούρειοι ἢ κάποιοι ἄλλοι, δὲν ἔδωσαν καμμιά σημασία σὲ ἕναν ἀ-
πλοϊκὸ Ἰουδαῖο, τὸν περιφρονοῦσαν. Στὴν καρ-
διὰ ὅμως τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχε οὐράνιο πῦρ. Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ πού περπατοῦσε, βλέπει νὰ περνᾷ μιὰ κηδεῖα. Σταμάτησε, ἔκανε τὸ ση-
μεῖο τοῦ σταυροῦ στὸ φέρετρο λέγοντας τὸ ὄ-
νομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κι ἀμέσως ἔγινε θαῦ-
μα· μπροστὰ στὰ μάτια ὄλων ὁ νεκρὸς ἀνα-
στήθηκε! Τρόμαξαν οἱ Ἀθηναῖοι, μὰ δὲν πίστε-
ψαν. Αὐτὸς πού δὲν θέλει νὰ πιστέψῃ, καὶ νε-
κροὺς ἀκόμα νὰ δῆ νὰ βγάζῃ ἢ γῆ, δὲν πιστεύ-
ει. «*Οὐ μὲ πείσης κἄν με πείσης*»· τέτοιοι ἦ-
ταν οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁ Φίλιππος πικρα-
μένος, ὅπως πικραμένος εἶχε φύγει κι ὁ ἀπό-
στολος Παῦλος, ὅπως πικραμένοι φεύγουν καὶ
ἄλλοι κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου· γιατί ἡ Ἀθήνα
ἔχει ἕνα κακό, ν' ἀκούῃ λόγια πολλὰ μὰ λίγα νὰ
ἐφαρμόζῃ, ἐνῶ ἡ ὑπαιθρος περιμένει νὰ ρου-
φήξῃ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου σὰν σφουγγάρι. Ἐ-
φυγε λοιπὸν, πέρασε ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ
ἦρθε πάλι στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὅταν ἔφτασε **στὴν**
ἐπαρχία τῆς Φρυγίας, λένε ὅτι ἐκεῖ ἔμπαινε σὲ
ναοὺς τῶν εἰδώλων, ἔκανε τὴν προσευχή του,
γινόταν σεισμός, ἔπεφταν τὰ ἀγάλματα καὶ γί-
νονταν σκόνη. Ἔτσι πίστεψε λαὸς πολὺς.

Κάποια φορά, καθὼς κήρυττε ὁ ἀπόστολος
Φίλιππος τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, ἕνας ἀσεβῆς
ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε μιὰ **βλασφημία** γιὰ
τὸ Χριστό. Τὴν ἄκουσε ὁ ἅγιος ἀπόστολος καὶ
ἔκλεισε τὰ αὐτιά του. Δὲν ἦταν σὰν ἐμᾶς, πού ἀ-
κοῦμε βλαστήμιες κι ἀδιαφοροῦμε. Δὲν ἀνε-
χόταν νὰ βλαστημοῦν τὸ «*ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν*
ὄνομα» (Φιλ. 2,9). Ἔκανε τὴν προσευχή του, κι ἀμέ-
σως –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύ-
ουμε–, μόλις ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ,
ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε τὸ βλάσφημο! Παρό-
μοιο κακὸ τέλος θὰ ἔχουν καὶ ὄλοι οἱ ἀμετανό-
ητοι βλάσφημοι τῶν θείων. Κι ἂν μέχρι τώρα
δὲν τοὺς τιμώρησε ὁ Χριστός, πού εἶνε ὁλος ἀ-
γάπη καὶ περιμένει τὴν ἐπιστροφή τους, θὰ ῥθη
μέρα, νὰ ὅστε βέβαιοι, πού θὰ τιμωρηθοῦν.

Ἐζησε ἔτσι ὁ Φίλιππος, περιοδεύοντας. Τέ-
λος πλησίασε καὶ σὲ μέρη ἄγρια, **στὴ χώρα τῶν**
Πάρθων. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὰ σύνορα, ἡ ψυ-
χή του δειλίασε καὶ δίσταζε νὰ προχωρήσῃ.
Εἶδε τότε ἕνα ὄραμα· ἕναν ἀετὸ νὰ πετᾷ στὸν
οὐρανό, νὰ διαγράφῃ κύκλους καὶ μὲ τὰ χρυσα

φτερά του ἀνοιγμένα νὰ σχηματίζῃ σταυρό.
Σὰν νὰ τοῦ φώναζε ὁ χρυσαέτος, ὅπως στὸν
Μέγα Κωνσταντῖνο, «*Ἐν τούτῳ νίκα*». Ἀπὸ αὐ-
τὸ πῆρε θάρρος, πέρασε τὰ σύνορα, μπῆκε
μέσα στὴν ἄγρια χώρα, κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο
καὶ πίστεψε γυναικόκοσμος πολὺς.

Τέλος ἔφθασε καὶ κήρυξε **στὴν Ἱεράπολι** τῆς
Φρυγίας. Ἐκεῖ τὸν συνέλαβαν οἱ εἰδωλολάτρες
καὶ τὸν ὠδήγησαν στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως.
Ἄφοῦ τρύπησαν τοὺς ἀστραγάλους του, τὸν
σταύρωσαν κρεμώντας τὸν ἀνάποδα στὸ ξύ-
λο, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ὅπως τὸν ἀπό-
στολο Ἄνδρέα στὴν Πάτρα. Ὁ ἅγιος Φίλιππος,
παρ' ὅλους τοὺς πόνους πού ἐνιωθε, δὲν στα-
μάτησε νὰ προσεύχεται, καὶ ἔτσι ἡ ἀγία του
ψυχὴ φτερούγισε στοὺς οὐρανίους κόσμους.

* * *

Εἶδατε, ἀδελφοί μου, τί ὑπέφερε ὁ ἀπόστο-
λος Φίλιππος; Γιατί τὰ ὑπέφερε αὐτά; Για ἕνα
μεγάλο ἰδανικό, **γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ**.

Καὶ αὐτὴ ἡ πίστις, ἡ Ὁρθόδοξος, τὴν ὁποία
κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πατέρες τῶν τοπι-
κῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, κράτησε πεντα-
κόσια χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν Τουρκία, γέννησε ἡ-
ρωες καὶ μάρτυρες, καὶ **μὲ ποταμούς αἱμάτων καὶ**
ἰδρώτων ἔφτασε ὡς ἐμᾶς. Ἄς δοξάζουμε τὸ
Θεὸ κι ἄς εὐγνωμονοῦμε τοὺς μάρτυρες πού
μᾶς τὴν παρέδωσαν ἀκεραία καὶ ἀπερίτμητη.

«*Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου*» (θ. Λεπ.).
Ζοῦμε σὲ χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους, ὅπως
λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ἀποστήσονται τι-
νες τῆς (Ὁρθοδόξου) πίστεως*» (Α' Τιμ. 4,1), πολλοὶ θὰ
φύγουν ἀπὸ τὴν πίστι. **Θὰ ἀραιώσῃ ἡ μάνδρα τοῦ**
Χριστοῦ. Σὲ μερικὰ χρόνια ἀπὸ τοὺς χίλιους ὀρ-
θοδόξους –ἐγὼ θὰ εἶμαι κάτω στὴ γῆ– θὰ εἶνε
ἄλλοι φράγκοι, ἄλλοι προτεστάντες, ἄλλοι χιλι-
ασταί, ἄλλοι ἄλλων αἱρέσεων. Θὰ μείνουν λίγοι
οἱ ὀρθόδοξοι. **Ἄλλὰ «θαρσεῖτε», «μὴ ταρασσέ-
σθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω»** (Ματθ. 14,27. Μάρκ.
6,50. Ἰω. 14,27· 16,33)· «*θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ*» (Παρακλ. ἤχ.
α', Σάβ. ἔσπ.). Ὅσο λίγοι κι ἂν μείνουν, αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸ
σπέρμα, τὸ «*μικρὸν ποίμνιον*» τοῦ Χριστοῦ (Λουκ. 12,32),
δὲν θὰ προσκυνήσουν οὔτε τοὺς προτεστάν-
τες, οὔτε τοὺς ἐβραίους, οὔτε τοὺς χιλιαστάς,
οὔτε τὴν παντόφλα τοῦ πάπα. Ὅχι, ποτέ! **Θὰ**
μείνουμε ὀρθόδοξοι, κι ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὰ
λαγκάδια μας κι ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ τίς πέ-
τρες μας θ' ἀκούγεται μέχρι τὸν οὐρανὸ ἡ
φωνή· «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ*
πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις...» τὸν κό-
σμον ἔσωσε (Τριῶδ. Κυρ. Α' Νηστ. Συνοδ. Ὁρθοδοξίας) καὶ τὴν πα-
τρίδα μας ἔσωσε, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου
Φιλίππου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**